

РЕШЕНИЕ

№ 4126

гр. София, 21.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 31.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1060** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ЗУСЕСИФ/ вр. чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, представлявана от директора И. Й., срещу Отказ от верификация обективиран в писмо с изх. № 02.50-6/19.01.2022г. на Ръководителят на УО на ОП "Добро управление" при Министерски съвет на Р.България, с което е отказана верификация на сумата в размер на 37 748,51 лева (тридесет и седем хиляди седемстотин четиридесет и осем лева и петдесет и една стотинки), включена в искане за окончателно плащане № 2 от 17.11.2021 г. по т. 1, 4 и 7 от акта и сума в размер на 3 019.88 лв. (три хиляди и деветнадесет лева и осемдесет и осем стотинки), представляваща 8% от преките неверифицирани разходи по административен договор BG05SFOP001-2.019-0055-C01 от 30.06.2020 г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по оперативна програма "Добро управление" чрез подбор на проектни предложения с наименование на проект с наименование „Подобряване на компетенциите на психолозите от системата на ГДИН“.

Жалбоподателят твърди, че оспореният индивидуален административен акт, е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби и същият е немотивиран което е довело и до ограничаване правото му на защита. Оспорват се констатациите на органа, че разходите в обжалваните части са недопустими по аргумент на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ, тъй като за възложените услуги, не се изисква от изпълнителя

да има право да упражнява туроператорска дейност, доказваща се с регистрация по Закона за туризма. Моли акта да бъде отменен. В съдебно заседание, жалбоподателят се представява от юрисконсулт Л.Н., която поддържа жалбата на сочените в нея основания.

Ответникът – Ръководител на УО на ОП "Добро управление" при Министерски съвет на Р.България в съдебно заседание се представява от юрисконсулт И.К., който моли да се отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.06.2020 г. е сключен Административен договор с рег. № BG05SFOP001-2.019-0055-C01/л.30/, за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по оперативна програма "Добро управление", по проект с наименование „Подобряване на компетенциите на психолозите от системата на ГДИН“, със страни: Дирекция "Добро управление" в Администрацията на Министерски съвет, като Управляващ орган и Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“, със седалище и адрес на управление: [населено място] п.к. 1000, [улица]. Въз основа на така сключения договор, от бенефициента е взето решение Л-1604/17.05.2021г. за възлагане на обществена поръчка с предмет: "Логистично обезпечаване на дейности по Проект „Подобряване на компетенциите на психолозите от системата на ГДИН“. На 22.06.2021г. сключен договор за услуга/и с изпълнител [фирма] със седалище [населено място] на обща цена в размер на 97120,80 лв./л.15/

Представено е в ИСУН от жалбоподателят искане за окончателно плащане №2 от 17.11.2021г. по проекта. На основание чл. 63 от ЗУСЕСИФ, УО на ОПДУ е изпратил писмо чрез ИСУН с кореспонденция № BG05SFOP001-2.019-0055-C01-M027/25.11.2021 г. с което е изискал допълнителни документи във връзка с верификацията на разходите, отчетени в искането за плащане. На 30.11.2021г. бенефициентът е представил допълнителни документи с писмо в ИСУН с №BG05SFOP001-2.019-0055-C01-M029 и версия №2 на пакета отчетни документи. УО на ОПДУ изпратил второ писмо чрез ИСУН с (5SFOP001-2.019-0055-C01-M030/01.12.2021г. Бенефициентът е представил допълнителни документи в ИСУН с кореспонденции №BG05SFOP001-2.019-0055-C01-M031/02.12.2021г. и №

BG05SFOP001-2.019-0055-C01-M032/10.12.2021г. След извършена проверка на представените допълнителни документи, на основание чл. 63, ал.1, т. 1 и ал. 2 от ЗУСЕСИФ, УО на ОПДУ изпратил писмо чрез ИСУН №BG05SFOP001-2.019-0055-C01-M033/29.12.2021г., с което бенефициентът е бил уведомен за размера на включените в искането за плащане недопустими разходи и основанието за тяхната недопустимост.

С кореспонденция №BG05SFOP001-2.019-0055-C01-M034/04.01.2022г. бенефициентът е представил своето становище, както и приложения към него: Договор № 2/24.08.2021г./л.87/ сключен между [фирма] и [фирма] с предмет хотелско настаняване на служителите на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, включени в специализирани обучения при изпълнение на договори с № 6128/22.06.2021г., №6130/22.06.2021г. и №6132/22.06.2021г., и фактури №[ЕГН]/01.09.2021г., №[ЕГН]/28.09.2021г. издадени от [фирма] и 3 броя количествено-стойностни сметки. На основание чл. 63 от

ЗУСЕСИФ,УО на ОПДУ е изпратил писмо,чрез ИСУН № BG05SFOP001-2.019-0055-C01-M035/11.01.2022г.,с което са изискани допълнителни документи и становище във връзка с верификацията на разходите,отчетени в искането за плащане.АО не е приел становището на бенефициента /л.109/,приел е че от представените документи, изпълнителят, с когото е сключен договор за изпълнение на целия предмет на договора/ [фирма]/ е възложил част от услугите, а именно осигуряването на хотелско настаняване на друго лице, което не е страна по договора за обществена поръчка.В мотивите си АО посочил,че за [фирма],като подизпълнител на част от услугите,бенефициента не е представил изисканите документи в срок,като е стигнал до заключението ,че изпълнителят не изпълнил законосъобразно част от услугата по договора, а именно хотелско осигуряване.В мотивите на обжалваният акт УО също е приел, че в изпълнение на предвидените дейности, на участвалите в обучението служители на ГДИН са осигурени основни туристически услуги (хотелско настаняване и изхранване), представляващи туристически пакет по смисъла на § 1, т. 69 от Допълнителните разпоредби към Закона за туризма,като при извършена проверка в Регистъра на регистрираните туроператори и туристически агенти (<https://ntr.tourism.government.bg/Registration.nsf/alltalo.xsp>') е установено,че [фирма] не е регистрирана за извършване на туроператорска и/или туристическа агентска дейност. След разглеждане на становището и представените документи от ГДИН органът е издал и обжалваният ИАА с които е отказал да верифицира разходи в размер на 47109,76лв./л.14/.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 34 –ти състав направи следните правни изводи:

I. По допустимостта на жалбата.

Съдът приема жалбата за допустима, като подадена срещу акт, притежаващ белезите на индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 от АПК, засягащ права и законни интереси на оспорващия, който като негов адресат има и правен интерес от обжалването.Съдът приема,че е сезиран с редовна жалба,подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК,на 01.02.2022г. от процесуално легитимирана страна.

Обжалваният административният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма - чл. 59, ал. 2 от АПК вр. чл. 64, ал. 3 от ЗУСЕСИФ.При извършената служебна проверка, съдът не констатира допуснати процесуални нарушения водещи до неговата незаконосъобразност.От формална страна ИАА-писмо от 19.01.2022г. съдържа фактически и правни основания, с оглед изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.Противно на твърденията на жалбоподателя, мотивите са достатъчно изчерпателни, за да може да се извърши проверката за законосъобразност на оспореният ИАА на всички основания по чл. 146 АПК,включително за съответствието на писмото с целта на закона.

ИАА се обжалва по т. 1, 4 и 7 от акта и сума в размер на 3 019.88 лв. (три хиляди и деветнадесет лева и осемдесет и осем стотинки), представляваща 8% от преките неверифицирани разходи по административен договор BG05SFOP001-2.019-0055-C01 от 30.06.2020 г.

II. По основателността на жалбата.

След извършената проверката по чл. 168 от АПК съдът намира жалбата за неоснователна, като съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл.60,ал.1 от ЗУСЕСИФ управляващите органи (УО) извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане от бенефициента. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. 2 и 3 от ЗУСЕСИФ ръководител на УО е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира УО, или определено от него лице. Правомощия на ръководител на управляващия орган по ЗУСЕСИФ може да се упражняват и от овластено от него лице. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно приетата по делото заповед №Р-73/14.05.2021г. на министър – председателя на Република България.

По приложимия материален закон съдът приема следното:

Производството по верифициране на разходи е уредено в част от Глава пета, Раздел втори от ЗУСЕСИФ.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1, изр. 1 от ЗУСЕСИФ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Според нормата на ал. 2 на чл. 62 от ЗУСЕСИФ чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Кой разходи са допустими е посочено изчерпателно в разпоредбата на чл.57, ал.1 от ЗУСЕСИФ – разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 1.разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по [чл.3, ал.2](#); 2.разходите попадат във включени в документите по [чл.26, ал.1](#) и в одобрения проект категории разходи; 3.разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; 4.разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 5.разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 6.за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на [чл. 25 от Делегиран регламент \(ЕС\) № 480/2014](#) на Комисията от 3 март 2014г. за допълнение на [Регламент \(ЕС\) № 1303/2013](#) на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно [чл. 140 от Регламент \(ЕС\) № 1303/2013](#); 7. разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

В чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ се установяват две основания искания разход да не се верифицира. Първото е бенефициентът да не представи в срок изисканите от него допълнително документи или разяснения по чл. 63 от ЗУСЕСИФ, второто е да е започнала процедура по администриране на нередност, като разхода може да бъде включен в следващо искане за плащане. Доколкото нормата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ е императивна – при наличие на някоя от двете указани предпоставки, УО няма право да верифицира съответния разход. Нормата не обвързва действията на УО с хода на това производство, нито с наличие или не на краен акт от Наредба за администриране на нередности по Европейските структурни и инвестиционни

фондове за установяването на наличие или липса на нередност.

Съдът намира, че при постановяване на оспореният отказ за верификация АО правилно е приложил материалния закон.

Безспорно е установено, че изпълнителят на поръчката [фирма] е сключил Договор № 2/24.08.2021г./л.87/ с [фирма] с предмет хотелско настаняване на служителите на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, включени в специализирани обучения при изпълнение на договори с №6128/22.06.2021г., №6130/22.06.2021г. и №6132/22.06.2021г. Съгласно разпоредбата на чл. 66. от ЗОП (1) Кандидатите и участниците посочват в заявлението или офертата подизпълнителите и дела от поръчката, който ще им възложат, ако възнамеряват да използват такива. В този случай те трябва да представят доказателство за поетите от подизпълнителите задължения. Ал.(2) Подизпълнителите трябва да отговорят на съответните критерии за подбор съобразно вида и дела от поръчката, който ще изпълняват, и за тях да не са налице основания за отстраняване от процедурата. Ал.(3) (Нова - ДВ, бр. 86 от 2018 г., в сила от 01.03.2019г.) Изпълнителите сключват договор за подизпълнение с подизпълнителите, посочени в офертата. Ал.(14) (Предишна ал. 11, изм. - ДВ, бр. 86 от 2018 г., в сила от 01.03.2019 г.) Замяна или включване на подизпълнител по време на изпълнение на договор за обществена поръчка се допуска при необходимост, ако са изпълнени едновременно следните условия: 1. за новия подизпълнител не са налице основанията за отстраняване в процедурата; 2. (изм. - ДВ, бр. 86 от 2018 г., в сила от 01.03.2019 г.) новият подизпълнител отговаря на критериите за подбор по отношение на дела и вида на дейностите, които ще изпълнява. Ал.(15) (Предишна ал. 12, изм. - ДВ, бр. 86 от 2018 г., в сила от 01.03.2019 г.) При замяна или включване на подизпълнител изпълнителят представя на възложителя копие на договора с новия подизпълнител заедно с всички документи, които доказват изпълнението на условията по ал. 14, в срок до три дни от неговото сключване. С

кореспонденция № BG05SFOP001-2.019-0055-C01-M034/04.01.2022г. бенефициентът е отговорил, но не е представил в срок документи, които да удостовери, че е спазил разпоредбите на чл. 66 ал. 14 и ал. 15 от ЗОП./л. 109/, което безспорно е основание за отказ от верификация на посочените по горе основания. Доколкото нормата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ е императивна, УО няма право да верифицира съответния разход, ако не са представени документи в срок. В тази връзка е неоснователно и възражението на жалбоподателя, че в ИАА липсват посочени фактически и правни основания, обратно на твърдяното подробно са изложени фактите и е дадена възможност на жалбоподателя да представи доказателства.

Относно другите доводи наведени в жалбата за неотносителност на разпоредбите на ЗТ/закона за туризма/ към настоящият спор и по конкретно чл. 61 ал. 2 от ЗТ настоящият състав следва да отбележи следното: Съгласно легалните дефиниции на понятията "туристическа услуга" и "допълнителна туристическа услуга" в § 1, т. 69 и 70 от ДР на ЗТ "Основни туристически услуги" са настаняване, хранене и транспортиране, а "Допълнителни туристически услуги" са услуги, свързани с пътувания, развлечения, прояви и други събития с културен и опознавателен характер, конгресни и делови прояви (организиране на срещи, конференции, семинари, обучения, презентации и други корпоративни събития), спортно-анимационни и водноатракционни услуги, здравни, спа и уелнес услуги, ползване на въжени линии,

отдаване под наем на плажни съоръжения, ски екипировка, превозни средства и на плавателни средства за спорт, туризъм и развлечения, услуги, предоставяни от школи и клубове по танци, езда, ветроходство и други водни спортове, услуги, предоставяни от ски училища, и други услуги, предлагани и потребявани от туристите по време на тяхното пътуване и престой.

С оглед цитираните разпоредби настоящият състав приема, че [фирма] е предоставило, както основни туристически услуги –настаняване и хранене, кафе паузи, нощувки и др. на ГДИН. Съгласно легалната дефиниция дадена в § 1, т. 67 от ДР на ЗТ "Туристически пакет" е комбинация най-малко от два различни вида туристически услуги за целите на едно и също пътуване или ваканция, ако: а) тези услуги са комбинирани от един търговец, включително по искане на или в съответствие с избора на пътуващия преди сключването на общ договор за тези услуги, или б) независимо от това, дали се сключват самостоятелни договори с отделни доставчици за всяка туристическа услуга.

Следователно, правилен е извода на УО, че организирайки обучението на служителите на ГД"ИН", съгласно сключения договор [фирма], като изпълнител е предоставила на бенефициента "Туристически пакет" по смисъла на ЗТ/л.117/. Съгласно §1, т.59 от ДР на ТЗ организирането на туристически пакети, предлагани за продажба, пряко или посредством туристически агент с цел туризъм, отдих, развлечения, бизнес, участие или посещение на прояви и събития с културен и опознавателен характер, на конгресни и делови събития или с друга цел, представлява "туроператорска дейност". Съгласно чл. 61, ал. 2 от ТЗ Туроператорска и/или туристическа агентска дейност на територията на Република България се извършва от регистрирано по този закон лице. След като [фирма] няма регистрация като туроператор по ЗТ извършената от него туроператорска дейност е в нарушение на ЗТ, респективно разходите за тази услуга се явяват недопустими по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ.

Водим от горното правилно е отказана верификация по фактури както следва:

1. „Фактура [ЕГН] от 27.09.2021“, отчетен в бюджетен ред 1.1.1 „Разходи за организиране обучение за провеждане на фокус-групи със служители и правонарушители, съгласно предоставена количествено-стойностна сметка от изпълнителя - разходи за 6 бр. кафе-паузи, 4 бр. обеда, 3 бр. вечери и хотелско настаняване - 3 бр. нощувки.

2. Фактура [ЕГН] от 27.09.2021“, отчетен в бюджетен ред 1.1.2 „Разходи за организиране и провеждане на специализирано обучение в умения за провеждане на дебрифинг“, съгласно предоставена количествено-стойностна сметка от изпълнителя - разходи за 6 бр. кафе-паузи, 4 бр. обеда, 3 бр. вечери и хотелско настаняване - 3 бр. нощувки.

3. „Фактура [ЕГН] от 18.10.2021“, отчетен в бюджетен ред 1.1.3 „Разходи за организиране и провеждане на специализирано обучение за изграждане на умения за водене на тренинги и разработване на дизайни за тренинги“, съгласно предоставена количествено-стойностна сметка от изпълнителя - разходи за 6 бр. кафе-паузи, 4 бр. обеда, 3 бр. вечери и хотелско настаняване - 3 бр. нощувки. Общо на стойност 37748,51 лв.

Настоящият състав не се споделя възражението на жалбоподателя, че няма

нарушение на ЗТ, тъй като чл. 79, ал. 4, т. 3 от закона дерогира изискването туристическия пакет предоставен от [фирма] да е извършено от регистриран туроператор. Посоченият текст гласи, че: разпоредбите на раздел III не се прилагат по отношение на туристически пакети и свързани туристически услуги, закупени въз основа на общо споразумение за организиране на служебно пътуване, сключено между търговец и различно от него физическо или юридическо лице, което действа за цели, свързани с неговата търговска, стопанска дейност, занаят или професия. Посоченият текст от ЗТ е неотносим към настоящият спор.

В същият ИАА, за да откаже верификацията и заплащането на сумата от 3019,88 лв. Управляващият орган се е позовал на чл. 57, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 26, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, във вр. с чл. 7, ал. 3 от ПМС № 189/28.07.2016 г. и т. 14.1 от „Разходи за организация и управление/непреки разходи/“ от Насоки за кандидатстване по процедура на директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG05SFOP001-2.019 „Специализирани обучения на териториалната администрация“. Макар и с оскъдни мотиви извода АО е правилен. Чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ предвижда като едно от условията за допустимост на разходите, те да са извършени законосъобразно съгласно националното право и правото на Европейския съюз. Съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗУСЕСИФ и чл. 26, ал. 1 от ЗУСЕСИФ част от разпоредбите, регламентиращи допустимостта на разходите, условията за кандидатстване, одобрение и изпълнение на проектите, се съдържат в Постановление № 189 на МС от 28.07.2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014 – 2020 г., съответно в утвърдените от ръководителя на управляващия орган насоки за съответната програма. Съгласно [чл. 7, ал. 1 от ПМС № 189/2016 г.](#), когато при прилагане на формата по [чл. 55, ал. 1, т. 1 от ЗУСЕСИФ](#) се определя максимален размер за дадена категория разход, то това определяне става въз основа на общите допустими разходи по проекта. В отделни случаи, когато даден разход е пряко обвързан с друга категория разход, като основа може да се използват общите допустими разходи за съответната категория, с която е обвързан. Съгласно т. 14.1 от „Разходи за организация и управление/непреки разходи/“ от Насоки за кандидатстване по процедура на директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG05SFOP001-2.019, „Специализирани обучения на териториалната администрация“, които на основание [чл. 7, ал. 3 от ПМС № 189/2016 г.](#) са приложими и при определяне на размера на допустимите разходи за възстановяване при реално изпълнение на проекта, разходите за организация и управление /непреки разходи/ не трябва да надвишават 8 % от стойността на общите преки допустими разходи, финансирани от безвъзмездната финансова помощ по проекта. В случая управляващият орган правилно е определил че сумата от 3019,18 лв. се явява в противоречие с условията за допустимост, предвидени в [чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ](#), във вр. [чл. 7, ал. 3 от ПМС № 189/2016 г.](#) и т. 14 от Насоките за кандидатстване, поради което правилно управляващият орган е приложил закона.

С оглед на изложеното съдът приема, че обжалваният административен акт е

издаден при спазване на процесуалните правила и материалноправните разпоредби, след извършване на необходимите проверки на представените от жалбоподателят разходооправдателните документи и стриктно изпълнение на процедурата по чл.63 и чл.64 от ЗУСЕСИФ за изискване на допълнителни доказателства и разяснения за разходваните суми, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора неоснователна се явява претенцията на жалбоподателя и за присъждане на сторените по делото разноски.

От процесуалния представител на ответника се искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на МС. Същото е своевременно и е основателно, като в полза на МС следва да се присъди сума в размер на 100 лв./сто лева/, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за плащането на правната помощ.

Предвид горното и на основание чл. 172, ал. 2 предл. второ от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, представлявана от директора И. Й.,срещу Отказ за верификация обективиран в писмо с изх.№02.50-6/19.01.2022г. на Ръководителят на УО на ОП "Добро управление" при Министерски съвет на Р.България, с което е отказана верификация на сумата в размер на 37 748,51лева (тридесет и седем хиляди седемстотин четиридесет и осем лева и петдесет и една стотинки),включена в искане за окончателно №2 от 17.11.2021г. по т. 1, 4 и 7 от акта и сума в размер на 3 019.88 лв. (три хиляди и деветнадесет лева и осемдесет и осем стотинки),представляваща 8% от преките неверифицирани разходи по административен договор BG05SFOP001-2.019-0055-C01 от 30.06.2020г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по оперативна програма "Добро управление" за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ чрез подбор на проектни предложения с наименование на проект с наименование „Подобряване на компетенциите на психолозите от системата на ГДИН“.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“[ЕИК],представлявана от директора И. Й. да заплати на Министерски съвет юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 100 (сто) лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

съдия:

